Original Article

The Development of Wax Cubes Hardness for Chewing Ability Evaluation

Sirilada Liangbunyaphan

Dentist
Dental Department
Bangsaphan-noi Hospital,
Prachuapkhirikhan Province

Amorn Petsom

Associate professor Department of Chemistry Faculty of Science, Chulalongkorn University

Orapin Kaewplung

Assistant professor Department of Prosthodontics Faculty of Dentistry, Chulalongkorn University

Correspondence to:

Assistant Professor Dr.Orapin Kaewplung Department of Prosthodontics Faculty of Dentistry, Chulalongkorn University Henri-Dunant Rd., Patumwan Bangkok 10330

Tel.: 02-2188532-3 Fax: 02-2188534

E-mail: orapin.ka@chula.ac.th

Grant: The excellent center for oral and maxillofacial reconstruction project.

Abstract

The purposes of this study were to develop the optimal wax cube hardness for evaluating the chewing ability of totally edentulous patients wearing complete dentures and to find the suitable hardness for patients with chewing ability close to those of normal dentition. Three formulations of wax cubes, hard, original, and soft, were developed by mixing different ratios of bees wax and microcrystalline wax. The hardness's of the three types of wax cubes and sixteen common foods were determined using a Universal Testing Machine (SHIMADZU®). Twenty patients with normal dentitions (mean age 27.85±1.42 years), twenty patients with complete dentures (mean age 70.55±9.14 years) and twenty patients with implant-retained lower complete dentures (mean age 67.70±6.68 years) were selected. Each subject chewed three wax cube pieces sequentially, of each hardness type, for 10 chewing strokes using habitual chewing patterns. The chewed wax images were captured and analyzed by the Image J program (NIH), which calculated the percentage of well-mixed color areas. Statistical analysis revealed a significant difference (ρ <.05) in percentage of chewing ability between the normal dentition group, the complete denture group, and the implant-retained lower complete denture group when chewing original and soft wax cubes. The complete denture group had an approximately 35 percent reduction in chewing percentage when chewing original and soft wax cubes compared to the normal dentition group. The implant-retained lower complete denture group showed a higher percentage of chewing ability than the complete denture group. We conclude that the best wax cube hardness for use in chewing ability evaluation of total edentulous patients with complete dentures are the original and soft wax cubes, which are in the same range as common food we tested. The hard wax cube hardness was difficult to chew, and beyond the food hardness range. Our results suggest that the two-colored wax cube is an option for screening chewing ability and should be accompanied by some nutritional assessment tools to evaluate nutritional status in the elderly patients.

Introduction

The quality of life of the edentulous elderly population is influenced by many factors, such as the loss of teeth, decreased food ingestion, and poor diet.¹ Previous studies have demonstrated a relationship between edentulousness and diet.²⁻⁴ Totally edentulous adults who wear complete dentures encounter difficulty in chewing food, requiring an adjustment their dietary habits to a soft, easy-to-chew, low fiber diet, often containing high amounts of carbohydrates and fats. This can lead to malnutrition.⁵⁻⁷ Studies

การพัฒนาความแข็งของชิ้นขี้ผึ้งเพื่อใช้ประเมินความสามารถในการบดเคี้ยว

สิริลดา เลี้ยงบุญญพันธ์

ทันตแพทย์ ฝ่ายทันตสาธารณสุข โรงพยาบาลบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

อมร เพชรสม

รองศาสตราจารย์ ภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อรพินท์ แก้วปลั่ง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาทันตกรรมประดิษฐ์ คณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ติดต่อเกี่ยวกับบทความ:

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทันตแพทย์หญิง ดร.อรพินท์ แก้วปลั่ง ภาควิชาทันตกรรมประดิษฐ์ คณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถ.อังรีคูนังต์ ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์: 02-2188532-3 โทรสาร: 02-2188534 อีเมล: orapin.ka@chula.ac.th

แหล่งเงินทุน: โครงการศูนย์ความเป็นเลิศทางการ ฟื้นฟูบูรณะช่องปากและใบหน้า

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความแข็งของชิ้นขี้ผึ้งเพื่อใช้ในการประเมิน ความสามารถในการบดเคี้ยวในผู้ป่วยไร้พันที่ใส่พันเทียมทั้งปากโดยกระบวนการที่สามารถทำ ได้ในประเทศไทย และเพื่อหาความแข็งที่เหมาะสมที่ผู้ป่วยจะมีความสามารถในการบดเคี้ยว ใกล้เคียงกับผู้ที่มีพันธรรมชาติ ชิ้นขี้ผึ้ง 3 ชนิด ได้แก่ ชนิดแข็ง ชนิดแรกเริ่ม และชนิดนิ่ม ถูก ผลิตขึ้นโดยอัตราส่วนที่แตกต่างกันระหว่างไขผึ้งและขี้ผึ้งไมโครคริสตอลความแข็งของชิ้นขี้ผึ้งทั้ง 3 ชนิด และตัวอย่างอาหารทั่วไป 16 ชนิด ถูกทดสอบด้วยเครื่องทดสอบเอนกประสงศ์ (SHIMADZU[®]) ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วย กลุ่มพันธรรมชาติจำนวน 20 คน (อายุเฉลี่ย 27.85± 1.42 ปี) กลุ่มพื้นเทียมทั้งปากจำนวน 20 คน (อายุเฉลี่ย 70.55±9.14 ปี) และกลุ่มพันเทียม ล่างทับรากเทียมจำนวน 20 คน (อายุเฉลี่ย 67.70±6.68 ปี) ให้ผู้เข้าร่วมวิจัยเคี้ยวชิ้นขี้ผึ้ง 3 ชนิด ชนิดละ 3 ชิ้น ครั้งละชิ้น ๆ ละ 10 ครั้ง ในตำแหน่งที่ถนัด นำชิ้นขี้ผึ้งที่ผ่านการเคี้ยวแล้วไป ถ่ายภาพและ วิเคราะห์ความสามารถในการบดเคี้ยวด้วยโปรแกรมอิมเมจเจ ที่คำนวณ ร้อย-ละของสีที่ผสมกันได้ดี จากสถิติวิเคราะห์พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติของร้อยละของความสามารถในการบดเคี้ยว (p < .05) ระหว่างกลุ่มฟันธรรมชาติ กลุ่ม ฟันเทียมทั้งปาก และกลุ่มฟันเทียมล่างทับรากเทียม เฉพาะในการเคี้ยวชิ้นขี้ผึ้งชนิดแรกเริ่ม และชนิดนิ่มเท่านั้น กลุ่มฟันเทียมทั้งปากมีความสามารถในการ บดเคี้ยวขี้ผึ้งชนิดแรกเริ่ม และชนิดนิ่มลดลงประมาณร้อยละ 35 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มฟันธรรมชาติ กลุ่มฟันเทียม ล่างทับรากเทียมมีความสามารถในการบดเคี้ยวสูงกว่ากลุ่มฟันเทียมทั้งปาก จากการศึกษา พบว่า ความแข็งของขึ้นขี้ผึ้งที่เหมาะสมในการประเมินความสามารถในการบดเคี้ยวในผู้ป่วย ไร้พันที่ใส่ ฟันเทียมทั้งปาก คือ ชิ้นขี้ผึ้งชนิดแรกเริ่มและชนิดนิ่ม และชิ้นขี้ผึ้งทั้งสองอยู่ในช่วง ความแข็งของตัวอย่าง อาหารที่เลือกมาทดสอบ ซิ้นขี้ผึ้งชนิดแข็งมีความแข็งมากเกินกว่าที่ จะเคี้ยวได้การศึกษานี้แนะนำว่าชิ้นขี้ผึ้งเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการคัดกรอง ความสามารถในการบดเคี้ยวร่วมกับเครื่องมืออื่น ๆ ในการประเมินสภาวะโภชนาการของผู้สูง อายุได้